

CRITERIA VOOR HET INSTELLEN VAN HOGER BEROEP

1. Terughoudendheid is hoofdregel

Een terughoudende opstelling is geboden ten aanzien van het instellen van hoger beroep, omdat

- a. in het geschil tussen het UWV en een belanghebbende er al één rechterlijke instantie geweest is die een uitspraak daarin heeft gedaan;
- b. het niet aangaat om een belanghebbende op te zadelen met een extra procedure, tenzij daar goede redenen voor bestaan;
- c. elk hoger beroep een investering in tijd, geld en energie vraagt van het UWV, de wederpartij en de CRvB.

2. Criteria voor hoger beroep

Argumenten die, al dan niet in combinatie, aanleiding kunnen geven tot het instellen van hoger beroep zijn de volgende:

- a. De rechtbank heeft een uitspraak gegeven die, gelet op wetgeving en jurisprudentie, evident fout is.
- b. Er speelt voor het UWV (de fondsen) een groot financieel belang, hetzij in het concrete geval hetzij omdat het een aangelegenheid betreft die zich vaak/vaker voordoet.¹
- c. Een uitspraak van de CRvB zal van belang zijn voor veel meer (volgende) gevallen
- d. Het gaat om een kwestie waarover, niet alleen bij het UWV maar bijvoorbeeld ook bij rechtbanken, onduidelijkheid bestaat hoe daarmee moet worden omgegaan: Hoe moeten wet en - eventuele - jurisprudentie uitgelegd worden? Dit kan zich met name voordoen bij nieuwe wetgeving. Het UWV heeft zelf wel een meer of minder stellig standpunt in de zaak en is het met de rechtbank in elk geval niet eens, maar we weten niet of dat standpunt door de CRvB gedeeld zal worden. Het hoeft daarbij er niet (zozeer) om te gaan of de CRvB het met ons of de rechtbank eens zal zijn, belangrijk is dat we de visie van de CRvB vernemen.

3. Kanttekeningen bij het voorgaande

- a. Het feit dat wij (wat) anders tegen een kwestie aankijken dan de rechtbank is (dus) op zichzelf niet voldoende voor het instellen van hoger beroep, en - voor alle duidelijkheid - dat geldt niet alleen voor de juridische, maar bijvoorbeeld ook voor de medische aspecten van een zaak.
- b. Een evident foute uitspraak van de rechtbank levert geen grond voor hoger beroep op, wanneer het concrete financiële belang voor het UWV/de fondsen gering is (een bedrag van € 1000 of minder²) en er overigens geen argumenten voor hoger beroep zijn.
- c. In gevallen waarin we een zaak aan de CRvB willen voorleggen in verband met een bepaalde rechtsvraag, moet het wel vrijwel zeker zijn dat de CRvB aan een oordeel daarover zal toekomen. Het heeft bijvoorbeeld weinig zin om een principiële punt van bestuursrecht aan de orde te stellen, wanneer de zaak materieel (heel) zwak is, en de CRvB dat laatste zal kunnen aangrijpen om het door ons aan de orde gestelde punt uit de weg te kunnen gaan.
- d. Wanneer we de argumenten vóór hoger beroep vergelijken met de criteria voor het aanmerken van een hogerberoepszaak als principiële, dan is duidelijk dat tussen beide overeenkomsten bestaan. Immers, die criteria zijn:

“Een in eerste instantie verloren zaak of een gewonnen zaak waarvan de betrokkene in hoger beroep gaat, wordt aangemerkt als een principiële zaak als het oordeel van de rechter een behoorlijke impact heeft in de zin van consequenties voor:

- regelgeving/beleid;
- de uitvoeringspraktijk;
- de systemen;

¹ Dit criterium is geen vrijbrief om in elke zaak betreffende een langlopende uitkering, waarbij meestal sprake zal zijn van een groot financieel belang, (al te snel) in hoger beroep te gaan.

² De grens van € 1000 voor een *gering* financieel belang impliceert niet dat alle bedragen van meer dan € 1000 een *groot* financieel belang vertegenwoordigen.

- de verhouding tot het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid/de IWI/
de fondsen.
Dit uitgangspunt houdt in dat niet iedere toepassing van nieuwe wettelijke
bepalingen een principiële aspect oplevert.”

In niet-principiële zaken zal veelal de evidente onjuistheid van een uitspraak reden voor
hoger beroep kunnen opleveren.

26 januari 2005